

Τὸ χοίρειον ἔλαιον, τὸ παρασκευασθὲν ἐκ τῆς τήξεως τοῦ χοιρείου λίπους ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀλλάξουμε γουρ'νόλαδο μὲ λιόλαδο Πελοπν. (Παππούλ.) Βάλε λιγούλι γουρ'νόλαδο 'ς τὸ φαί νά κάνης τὴ δουλειά σου Πελοπν. (Βερεστ.) "Ερριξα μέσ' 'ς τὸν τραχανᾶ γουρ'νόλαδο αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνολαίμης ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λαίμους.

Ἄλ. ἔχων εὐτραφή λαίμον ὡς τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρουνολαίμης καὶ ὡς παρωνύμ. Κρήτ. (Βιάνν.)

γουρουνόλακκος ὁ, Ἀττικ. γουρουνόλακκας Ἀττικ. Μῆλ. γουρ'νόλακκος Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λάκκος.

1) Λάκκος εἰς τὸν ὅποιον περιορίζεται ὁ χοῖρος διὰ νὰ τραφῇ καὶ παχυνθῇ ἀκινήτων Ἀττ. Μῆλ.: Θέλω νὰ καθαρίσω τὸ γουρουνόλακκα, γιὰτ' ἐγέμισε ἀπὸ κοπριά καὶ λάσπες Μῆλ. Συνών. χοιρογόοβα. 2) Λάκκος τὸν ὅποιον ἀνοίγει ὁ χοῖρος μὲ τὸ ρύγχος τοῦ Ἰμβρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νόλακκα Πελοπν. (Μαργέλ.) Στερελλ. ("Ἁγίος Κωνσταντ.)

γουρουνόλασπη ἡ, Χίος γουρ'νόλασπη Πελοπν. (Δίβρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λάσπη.

Λάσπη σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς παραμονῆς καὶ κινήσεως τοῦ χοίρου ἐντὸς λάκκου μεθ' ὕδατος Πελοπν. (Δίβρ.) Χίος: Τὰ παλιγοῦρωνα, οὔλο γουρ'νόλασπη γιόμισανε τ' ἀλλάκια Δίβρ. Ἦρε μὴ γουρουνόμαντρα κ' ἐπῆρε γουρουνόλασπη Χίος || "Εγιν' ὁ δρόμος γουρ'νόλασπη (= ἀκάθαρτος) Δίβρ.

γουρουνολέπι τό, ἐνιαχ. γουρ'νολέπ' Στερελλ. (Δέσφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λέπι.

Τὸ φυτὸν Ἄρον τὸ ἰταλικὸν (Arum italicum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀρωδῶν (Araceae) ἐνθ' ἄν. Συνών. γιάρρος 2, γουρουνόπρόζυμο, δρακόντι, δρακοντιά, καπασούρια, κατσοῦλας, λιάρρος, φιδόχορτο, ψωλὴ τοῦ Τούρκου.

γουρουνολίβαδο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουλίβαδου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λιβάδι.

Λειμών, λιβάδι πρὸς βοσκὴν ἀγελαίων χοίρων ἐνθ' ἐν.: "Ἀμα εἶνι μπ'λουκιάρ'κου τοῦ γουρουν', γυρίζ' 'ς τὰ γουρ'νουλίβαδα κὶ βουσκάει Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γουρουνόλιγδα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόλιγδα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λίγδα.

Τὸ χοίρειον λίπος ἐνθ' ἄν.: "Επιρναν τοῦ τηγάν' τοῦ σπιτουνοικουκέρ', τό 'βαναν' 'ς τ' φοντιά, ἤπιρναν κὶ γουρ'νόλιγδα κὶ ζ'μάτ'ζαν τοῦ νοικουκέρ' νὰ φανιρώσ' τὰ γρόσα Μακεδ. (Βόιον). Συνών. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνόλιπα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόλιπα Εὐβ. ("Ἀγία Ἄνν. Λιχὰς Στρόπον.) Θεσσ. ("Ἀλμυρ. Δομοκ. Μαυρέλ. Φωτειν.)

Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.). Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λίπα.

Γουρουνόλιγδα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Γυαλίζ' τοῦ σαγόν' τ' ἀπ' τ' γουρ'νόλιπα ποῦ 'φαγι Εὐβ. (Στρόπον.) Τ' ἀλεγοῦβαν οἱ παλαιοὶ τοῦ ψουμὶ μὲ γουρ'νόλ'πα Εὐβ. (Λιχὰς). "Εφκειασα πίττα μὲ γουρ'νόλ'πα Στερελλ. (Φθιώτ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνόλιπο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόλιπου Θεσσ. (Καρυὰ Κρυόβρ. Σουκαμν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λίπος.

Γουρουνόλιγδα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τοῦ γουρ'νόλιπου τοῦ μεταχειρίζονται σὶ πουλλὰ φαγιὰ Θεσσ. (Καρυὰ). Συνών. βλ. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνολόγος ὁ, ἐνιαχ. γουρ'νολόγος Πελοπν. ("Ἀρκαδ. Βούτσ. Δίβρ. Κοντοβάζαιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρουνί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λόγος.

Ὁ χοιροβοσκὸς ἐνθ' ἄν. Συνών. γουρουναραῖς, γουρουνάρης 1, γουρουνιάρης 1, γουρουνᾶς 1, γουρουνοβοσκός 1, γουρουνοτοσπάνης, ντορεμπάρης, χοιροβοσκός.

γουρουνόλοτζιος ὁ, ἐνιαχ. γουρουνολοζὸς Ζάκ. (Μαχαιράδ.) γ'ρουνόλοζος Πελοπν. (Καρβελ. Λεῦκτρ. Τόμπρ.) γουρ'νόλοτζιο τό, Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ λότζιος, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alloggio* = κατάλυμα.

Γουρουνόκαλύβα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.: Αὐλὴ εἶναι αὐτὴ ἡ γουρουνολοζός; (περὶ ἀκαθάρτου αὐλῆς) Ζάκ. (Μαχαιράδ.)

γουρουνομάζωμα τό, ἐνιαχ. γουρ'νουμάζωμα Στερελλ. (Λοκρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ μάζωμα.

Πλήθος χοίρων. Συνών. εἰς λ. γουρουνόβολι.

γουρουνομαθαίνω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μετοχ. γουρ'νομαθημένος Πάρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.) γ'ρουνομαθ'μένους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρουνί καὶ τοῦ ρ. μαθαίνω.

Δίδω κακὴν ἀνατροφὴν εἰς τινα ἐνθ' ἄν.: Μὴ δὰ γουρουνομαθαίνης τὰ παιδιὰ ζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἡ μετοχ. ἐπιθετ., ὁ ἔχων κακὴν ἀνατροφὴν, ὁ ἀγενὴς Πάρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν. κ.ά.): Τό 'χει γουρουνομαθημένο τὸ παιδί της Κίτ. Μάν. Εἶναι πολὺ γουρουνομαθημένο παιδί, σᾶδι δὲ ζῇ μ' ἀδρώπους ἀλλὰ μὲ γουρουνία (σᾶδι δὲ ζῇ = σὰν νὰ μὴ ζῇ) αὐτόθ. Τά 'χει τὰ παιδιὰ της γουρ'νομαθημένα Γαργαλ.

γουρουνομάλλης ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νουμάλλ'ς Στερελλ. (Βαρετάδ. Καντήλ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνόμαλλο.

Ὁ ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του σκληρὰς καὶ χονδρὰς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριομάλλης, γουρουνότριχης.

γουρουνόμαλλο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόμαλλο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρουνί καὶ μάλλι.

